

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Petry Venclové, Ph.D. a JUDr. Aleše Korejtky, ve věci

žalobkyně: **S. P.**,
zastoupená advokátem JUDr. Františkem Nunvářem
sídlem Šaffova 29, Polička

proti
žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**
sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20.2.2017. č.j.
14885/2017/OŽPZ/VR,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení předmětu řízení:

1. Žalobou podanou proti rozhodnutí žalovaného uvedenému v záhlaví tohoto rozsudku bylo zahájeno soudní řízení o přezkum zákonnosti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“).

Shodu s prvopisem potvrzuje

2. Rozhodnutím Městského úřadu Chrudim, odboru životního prostředí, ze dne 16. 12. 2015 č. j. CR 066837/2015 (dále též „původní rozhodnutí“) bylo žalobkyni k její žádosti povoleno kácení dřevin na silničním pozemku podle § 8 zák. č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“) a současně podle § 8 téhož zákona byla vyslovena povinnost náhradní výsadby 31 ks švestky domácí za povolené vykácení 9 ks hrušní na pozemku p. č. X v katastrálním území Chrudim, když při uložení této povinnosti správní orgán prvního stupně plně akceptoval žalobkyní předloženou dokumentaci náhradní výsadby. Proti rozhodnutí ze dne 16.12.2015 neuplatnila žalobkyně žádné řádné ani mimořádné opravné prostředky podle zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“).
3. V nově vyvolaném řízení před správním orgánem prvního stupně podle § 84 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny se žalobkyně domáhala změny rozhodnutí spočívající v odstranění uložené povinnosti náhradní výsadby s odkazem na stanovisko Městského úřadu Chrudim, odboru dopravy (silniční správní úřad) ze dne 29. 7. 2016, č. j. CR 050097/2016 ODP/KL a na stanovisko Policie ČR, územního odboru Chrudim ze dne 25.5.2016 č. j. KRPE-36537-1/ČJ-2016-170306. Správní orgán prvního stupně rozhodnutím ze dne 13.12.2016, č.j. CR 081816/2016 OŽP/Mk rozhodl tak, že původní rozhodnutí nezměnil. Žalobkyně podala proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, které bylo žalobou napadeným rozhodnutím zamítnuto.

Žalobní body:

4. Žalobkyně namítá chybné právní posouzení skutkového stavu věci, kdy žalovaný dospěl k závěru, že nenastaly skutečnosti odůvodňující změnu rozhodnutí podle § 84 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny.
5. Konkrétně žalobkyně sporuje závěr žalovaného, že se při náhradní výsadbě v dané věci neuplatní technická norma ČSN 73 6101 – Projektování silnic a dálnic (dále jen „ČSN 73 6101“). Tento názor žalovaný podpořil stanoviskem Agentury ochrany přírody a krajiny, které žalobkyně považuje za nezávazné. Naopak závaznost výše uvedené normy (a také normy ČSN 73 6102 – Projektování křižovatek na pozemních komunikacích) dovozuje žalobkyně ze stanoviska odboru dopravy Městského úřadu Chrudim, který obnovu stromořadí u silnice II/340 podmínil mimo jiné respektováním normy ČSN 73 6101.
6. Dále žalobkyně namítá nezákonnost postupu žalovaného, který nepovažuje stanoviska silničního správního úřadu a Policie ČR za závazná ve vztahu k uložení povinnosti náhradní výsadby podle § 9 zákona o ochraně přírody a krajiny. Podle žalobkyně je třeba ust. § 8 a § 9 zákona o ochraně přírody a krajiny vykládat tak, že pokud správní orgán může vydat povolení ke kácení dřevin na silničním pozemku jen po dohodě se silničním správním úřadem, pak má takovou povinnost i v případě uložení povinnosti náhradní výsadby. Správní orgán prvního stupně měl dle žalobkyně při rozporech se silničním správním úřadem postupovat podle § 136 odst. 6 správního řádu, což neučinil a žalovaný se s touto námitkou ve svém rozhodnutí nevypořádal.
7. Žalobkyně tvrdí, že pokud dohoda se silničním správním úřadem uzavřena nebyla, vznikne náhradní výsadbou pevná překážka dle § 29 odst. 2 zákona č. 13/1997 Sb. o pozemních komunikacích (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), kterou lze na pozemní komunikaci umístit jen na základě povolení silničního správního úřadu. Žalobkyni tudíž při provedení náhradní výsadby hrozí ze strany silničního správního

úřadu pokuta ve výši 300.000 Kč podle § 42b odst. 1 písm. m), o) zákona o pozemních komunikacích a následné nařízení výsadbu odstranit.

8. Žalobkyně rovněž jako nedostatečný napadla způsob, jakým se žalovaný vypořádal s námitkami ohledně osob, které mohou být dle ní dotčeny výsadbou, tedy vlastníků okolních pozemků. Správní orgán prvního stupně s těmito vlastníky nejednal jako s vedlejšími účastníky řízení, i když mohli být dle žalobkyně rozhodnutím přímo dotčeni na svých právech, v čemž žalobkyně spatřuje vadu řízení. Žalobkyně tvrdí, že pokud by měla dodržet výše uvedenou normu ČSN 73 6101, která stanoví minimální vzdálenost 5 m od okraje vozovky pro umístění pevné překážky, musely by stromy být vysazeny v těsné blízkosti sousedního pozemku. To však dle žalobkyně odporuje ust. § 1017 zákona č. 89/2012 Sb. občanského zákoníku (dále jen „občanský zákoník“), který stanovuje minimální vzdálenost výsadby stromů od hranice sousedního pozemku na 3 m. Žalobkyně dále nesouhlasila s argumentací žalovaného, který sice uznává, že nelze dodržet vzdálenost 3 m od hranice sousedních pozemků, avšak odkazuje na text zákona, který v důsledku místních zvyklostí připouští i jiné uspořádání vztahů. To však žalobkyně v daném případě odmítá s tím, že původní stromy byly vysazeny před 60 lety za úplně jiného provozu a navíc dle komentáře k občanskému zákoníku by měly mít místní zvyklosti význam zejména v hustě zastavěných oblastech města. Jelikož vlastníci těchto pozemků mohou být dotčeni zastíněním, spadem listí a plodů a ztížením obhospodařování, mohou dle § 1017 občanského zákoníku požadovat po žalobkyni odstranění této výsadby.
9. Dále žalobkyně namítala, že výsadba byla nařízena v rozporu s ust. § 15 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, podle kterého silniční vegetace na silničních pomocných pozemcích a na jiných vhodných pozemcích tvořících součást dálnice, silnice nebo místní komunikace nesmí ohrožovat bezpečnost užití pozemní komunikace nebo neúměrně ztěžovat použití těchto pozemků k účelům údržby těchto komunikací nebo neúměrně ztěžovat obhospodařování sousedních pozemků.
10. Žalobkyně navrhla zrušení žalovaného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného:

11. Žalovaný k žalobě uvedl, že ta neobsahuje žádné nové námitky, pouze tvrzení obsažená již v odvolání, se kterými se dostatečně vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí. K námitce povinnosti projednat danou otázku s dotčenými orgány státní správy žalovaný uvedl, že není stanoven žádný dotčený orgán ve vztahu ke kácení dřevin a k náhradní výsadbě.
12. Dále žalovaný uvedl, že ač mu nepřísluší vykládat ustanovení zákona o pozemních komunikacích, nepovažuje předmětnou náhradní výsadbu za pevnou překážku, jelikož ta není umístěna na vozovce, dopravním ostrůvku ani na krajnici vozovky, což je požadavek vyplývající z § 29 zákona o pozemních komunikacích. Zároveň žalovaný nepovažuje stanoviska Policie ČR ani silničního správního úřadu za závazná pro své rozhodování.
13. Žalovaný rovněž shledal, že vlastníci okolních pozemků nemohou být přímo dotčeni na svých právech vydáním správního rozhodnutí v dané věci, a tudíž správní orgán prvního stupně postupoval správně, když s nimi nejednal jako s vedlejšími účastníky řízení.
14. Na závěr žalovaný uvedl, že vzhledem ke vzdálenosti umístění stromů od vozovky nedojde ke zhoršení bezpečnosti provozu. V opačném případě by byly nebezpečné všechny

dřeviny podél silnic, a pokud by byly odstraněny, znamenalo by to zcela neúměrný zásah do krajiny. Vzhledem k vhodné volbě druhu stromu pak žalovaný nepředpokládá, že by mělo docházet ke ztížení údržby silnice, naopak za předpokladu řádné péče o tyto stromy lze vyloučit ztížení užívání sousedních pozemků.

Vyjádření správního orgánu prvního stupně:

15. Rovněž správní orgán prvního stupně zaslal soudu vyjádření k podané žalobě. Uvádí, že původní rozhodnutí bylo vydáno na základě projektu nazvaného „Silnice II/340, část Podhůra – obnova stromořadí“, který zpracovala žalobkyně a který správní orgán prvního stupně při ukládání podmínek plně respektoval. Dále má za to, že technická norma ČSN 73 6101 se na daný případ nevztahuje, jelikož nedochází ke stavebním úpravám, pouze k obměně stromů, které již na daném místě byly. Správní orgán prvního stupně rovněž uvedl, že nesouhlasí s povinností uzavírat dohodu se silničním správním úřadem ohledně náhradní výsadby, jelikož tuto povinnost stanoví zákon o ochraně přírody a krajiny pouze ve vztahu k povolení kácení dřevin. Rovněž k námitkám týkajícím se dotčení vlastníků okolních pozemků uvedl, že k faktické změně nedojde, jelikož na místě již stromy vysazeny byly.

Okolnosti rozhodné ve věci:

16. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 16. 12. 2015, č. j. CR 066837/2015 OŽP/Mk bylo žalobkyni k její žádosti ze dne 12.10.2015 povoleno kácení 9 ks hrušní obecných na pozemku p. č. X v katastrálním území Chrudim. Toto povolení bylo vydáno s tím, že žalobkyně provede náhradní výsadbu v počtu 31 ks stromů švestky domácí, a to v ose stávajících výsadeb. Jak již uvedeno shora, správní orgán prvního stupně při uložení náhradní výsadby akceptoval dokumentaci náhradní výsadby předloženou žalobkyní.
17. Dne 5. 9. 2016 byla správnímu orgánu prvního stupně doručena žádost žalobkyně o změnu podmínek č. 1-5 uložených v původním rozhodnutí, jimiž byla stanovena povinnost náhradní výsadby, parametry vysazovaných dřevin, následná péče a termín provedení náhradní výsadby. Tuto žádost odůvodnila žalobkyně tím, že Krajské ředitelství policie Pardubického kraje, územní odbor Chrudim, dopravní inspektorát, vydalo dne 25. 5. 2016 stanovisko č. j. KRPE-36357-1/ČJ-2016-170306, ve kterém vyjádřilo nesouhlas s provedením náhradní výsadby s odvoláním na normu ČSN 73 6101. Obdobné stanovisko pak vydal dne 29. 7. 2016 Městský úřad Chrudim, odbor dopravy pod č. j. CR 028125/2016 KL. Správní orgán prvního stupně dospěl k závěru, že není vázán výše uvedenými stanovisky a že technická norma ČSN 73 6101, na níž se stanovisko Policie ČR odkazuje, se na daný případ nevztahuje. Rovněž se neztotožnil s názorem Policie ČR, že by provedením náhradní výsadby vznikla pevná překážka podle § 29 zákona o pozemních komunikacích.
18. Dne 31.10.2016 požádal správní orgán prvního stupně Agenturu ochrany přírody a krajiny ČR, Pracoviště Východní Čechy (dále též „AOPK“), o vyjádření, zda je technickou normu ČSN 73 6101 třeba dodržovat i v případech, kdy je řešena obnova silničního stromořadí nebo dosadba stávajících alejí. Dle vyjádření AOPK se uvedená norma vztahuje pouze na výsadbu stromů u nově projektovaných silnic, dálnic a veřejně přístupných komunikací.
19. Dne 13. 12. 2016 vydal správní orgán prvního stupně rozhodnutí č. j. CR 081816/2016 OŽP/Mk, jímž ponechal původní rozhodnutí s vyslovením povinnosti náhradní výsadby beze změny. Správní orgán prvního stupně tak dle odůvodnění uvedeného rozhodnutí s

ohledem na uvedené vyjádření AOPK závaznost normy ČSN 73 6101 odmítl. Ve vztahu k podaným stanoviskům pak dovodil, že nejsou závazná, neboť správní orgány, které je zpracovaly, nejsou dotčenými orgány v řízení podle § 9 zákona o ochraně přírody a krajiny, přičemž nadto byla stanoviska vydána až po projednání a dohodě o kácení dřevin se silničním správním úřadem podle § 8 zákona o ochraně přírody a krajiny, o čemž byl dne 16.10.2015 učiněn záznam do správního spisu. Správní orgán prvního stupně zdůraznil, že v případě silnice II/340, Chrudim-Podhůra byly stromy za silničním příkopem, přičemž nová výsadba respektuje linii původních stromů.

20. Žalobkyně podala proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně dne 27. 12. 2016 odvolání, ve kterém opět uplatnila výše uvedená stanoviska a technickou normu ČSN 73 6101, přičemž doplnila, že správní orgán prvního stupně nejednal s vlastníky sousedních pozemků jako s vedlejšími účastníky správního řízení.
21. Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Žalovaný označil předložená stanoviska správních orgánů za podklady pro rozhodnutí ve věci, které hodnotil shodně jako správní orgán prvního stupně v kontextu vyjádření AOPK. K námitce o dotčených vlastních sousedních pozemků doplnil, že se v dané věci jedná o pozemek, který je tvořen travnatým pásem s příkopem o celkové šířce 3,5 až 4 m, přičemž ve smyslu ust. § 1017 občanského zákoníku lze za místní zvyklost chápat to, že silnice byla doprovázena stromořadím, které je nyní rekonstruováno a které plní řadu funkcí nejen ve vztahu k přírodě, ale rovněž ve vztahu k provozu na silnici (za nepříznivých podmínek pomáhají stromy udržovat směr jízdy, brání před zasypáváním silnice sněhem, mohou clonit slunci v exponovaných úsecích). Dále připomněl, že k náhradní výsadbě byl zvolen méně vzrůstný druh a kultivar stromu v porovnání s původní výsadbou. Žalovaný rovněž zdůraznil, že žalobkyně mohla svoje námitky uplatnit již v původním řízení o její žádosti o povolení kácení, což však neučinila. Žalovaný ještě doplnil, že výsadba za obdobných podmínek byla provedena žalobkyní i u jiných silničních pozemků, a to podél silnice II. třídy v úseku Čepí - Rozhovice (výsadba javorů ve vzdálenosti 1 m od okraje sousedního pozemku), podél silnice III. třídy v úseku Předhradí - Krouna (výsadba stromů do zeleného pásu o šířce cca 3-4 m ve vzdálenosti 1 m od okraje sousedního pozemku), podél silnice III. třídy v úseku Ronov nad Doubravou - Biskupice (výsadba stromů do zeleného pásu o šířce 4 m ve vzdálenosti 1 m od okraje sousedního pozemku).

Posouzení věci krajským soudem:

22. Krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v mezích řádně uplatněných žalobních bodů, a to podle skutkového a právního stavu v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1, 2 s.ř.s.) po veřejném projednání věci. Krajský soud poznamenává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případě shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění, což v této věci činí (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, ze dne 29.5.2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47, dostupné stejně jako všechna další citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu na www.nssoud.cz). K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamena, že je soud povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, jeho úkolem je

vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19).

23. V dané věci je stěžejní relevantní právní úprava obsažena v § 84 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny: „*Orgán ochrany přírody může z vlastního podnětu nebo na návrh po provedeném řízení jím vydané rozhodnutí nebo opatření obecné povahy změnit, popřípadě zrušit*

a) dojde-li ke změně skutečností rozhodných pro vydání rozhodnutí nebo opatření obecné povahy,

b) vyžadují-li to zájmy přírody a krajiny chráněné tímto zákonem, zejména vznikla-li nebo broží-li vážná ekologická újma,

c) nedodržuje-li oprávněný opětovně podmínky rozhodnutí nebo povinnosti stanovené v něm orgánem ochrany přírody,

d) nevyužívá-li oprávněný rozhodnutí bez zvláštního důvodu po dobu delší dvou let,

e) dochází-li při činnosti vykonávané na základě rozhodnutí nebo opatření obecné povahy k porušování ustanovení tohoto zákona nebo k podstatnému poškozování jiných oprávněných zájmů v ochraně přírodního prostředí.“

24. Vzhledem ke konstrukci výše citovaného zákonného ustanovení je otázkou správního uvážení správních orgánů, zda přistoupí ke změně či zrušení již vydaného rozhodnutí. V tomto konkrétním případě je pak předmětem správního uvážení otázka, zda došlo ke změně skutečností pro vydání rozhodnutí, které byly ve věci rozhodné, a proto odůvodňují změnu vydaného rozhodnutí podle ust. § 84 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně přírody a krajiny. Krajský soud proto musí posoudit, zda byly dodrženy zákonem stanovené meze správního uvážení a dále též, zda toto uvážení žalovaného vycházelo z dostatečně zjištěného skutkového stavu věci, zda úvahy správního orgánu odpovídají zásadám logiky a zda jsou v souladu i se smyslem zákona, resp. s účelem sledovaným tímto právním institutem (viz obdobně rozsudek NSS ze dne 9. 2. 2005, č. j. 5 A 131/2001, č. 1171/2007 Sb. NSS). K tomu je vhodné uvést, že podle důvodové zprávy zákona o ochraně přírody a krajiny je třeba ust. § 84 vykládat s ohledem na smysl a účel celého zákona, který je uveden v § 1 cit. zákona: „*Ustanovení o změnách, případně zrušení povolení vydaných podle tohoto zákona ve stanovených případech, vychází z vážných potřeb ochrany přírody. Ani při moderní právní úpravě, kterou bezesporu nový zákon o ochraně přírody a krajiny je, nelze trvat na požadavku absolutní neměnitelnosti těch pravomocných rozhodnutí orgánů ochrany přírody, která obsahují povolení k určité činnosti.*“

25. Soud se nejprve zabýval otázkou, zda se správní orgány měly povinnost při vydání napadeného rozhodnutí řídit citovanými technickými normami, zejména normou ČSN 73 6101.

26. Předně krajský soud uvádí, že jakoukoliv technickou normu ČSN nelze považovat za obecně závaznou, jak je zcela jednoznačné z dikce ust. § 4 odst. 1 zák. č. 22/1997 Sb., o technických požadavcích na výrobky a o změně a doplnění některých zákonů (dále jen „zák. č. 22/1997 Sb.“): *Česká technická norma je dokument schválený Úřadem pro technickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví (dále jen "Úřad") pro opakované nebo stálé použití vytvořený podle tohoto zákona a označený písmenným označením ČSN, jehož vydání bylo oznámeno ve Věstníku Úřadu. Česká technická norma není obecně závazná.*

27. Podle ust. § 4 odst. 4 zák. č. 22/1997 Sb., pak ČSN zobecňuje pravidla pro optimální uspořádání vztahů: *Česká technická norma poskytuje pro obecné a opakované používání pravidla, směrnice nebo charakteristiky činností nebo jejich výsledků zaměřené na dosažení optimálního stupně uspořádání ve vymezených souvislostech.*
28. Tedy již z uvedené právní úpravy je zřejmé, že norma ČSN nemůže sama o sobě představovat dostatečný důvod pro změnu rozhodnutí ve smyslu ust. § 84 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně přírody a krajiny. Pokud jde o předmět normy ČSN 73 6101, kterou lze hodnotit pouze jako zobecněné pravidlo pro optimální uspořádání bez právní závaznosti, pak ten je v článku 1 normy vymezen takto: „*Tato norma platí pro projektování silnic, dálnic a veřejně přístupných účelových komunikací ve volné krajině, a to pro novostavby, přeložky a rekonstrukce spojené s přestavbou zemního tělesa. Pod přestavbou zemního tělesa se přitom rozumí rozšíření koruny silnice nebo dálnice, zvýšení nebo snížení nivelety, popř. přemístění osy komunikace v mezích její koruny tak, že nelze zachovat původní svahy nebo některý z obou původních svahů zemního tělesa. Norma platí i pro návrh obslužných zařízení a jejich připojování na silnice a dálnice.*“
29. Krajský soud proto s ohledem na vymezení předmětu v samotné normě ČSN přisvědčil žalovanému, že norma ČSN 73 6101 se na projednávanou otázku nevztahuje ani ve smyslu shora objasněném (ve smyslu zobecnění pravidla pro optimální uspořádání vztahů bez ambice na právní závaznost), jelikož se týká novostaveb, přeložek a rekonstrukcí zemního tělesa, zatímco v dané věci se jednalo o náhradní výsadbu stromů, resp. o rekonstrukci původního stromořadí. Nelze přitom odhlédnout ani od toho, že tato norma ČSN existovala již v době vydání původního rozhodnutí správního orgánu.
30. Námitka žalobce o nezákonnosti rozhodnutí žalovaného z důvodu údajného nerespektování norem ČSN, zejména normy ČSN 73 6101 proto nemůže obstát.
31. Dále se krajský soud zabýval otázkou, zda stanoviska Policie ČR č. j. KRPE-36357-1/ČJ-2016-170306 a silničního správního úřadu č. j. CR 028125/2016 KL, která si žalobce obstaral až po vydání původního rozhodnutí, proti němuž nebrojil žádným způsobem, který by se mu nabízel dle správního řádu, byla způsobilá nastolit změnu skutečností, které byly rozhodné pro vydání původního rozhodnutí o povolení kácení dřevin, které bylo podmíněno náhradní výsadbou. Ve smyslu ust. § 84 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny se nejedná o změnu jakýchkoliv skutečností, nýbrž musí se jednat o kvalifikovanou změnu, tedy změnu takových skutečností, na nichž bylo původní rozhodnutí vystaveno. Tento požadavek koresponduje s tím, že případnou změnou rozhodnutí podle § 84 zákona o ochraně přírody a krajiny dochází k prolomení již nastolené právní jistoty v uspořádání vztahů účastníků řízení.
32. Žalobkyně svůj právní názor o vázanosti uvedených stanovisek opírá o výklad ust. § 8, § 9 zákona o ochraně přírody a krajiny, když má za to, že dohoda se silničním správním úřadem, která je vyžadována výslovně v § 8 cit. zákona pro kácení dřevin na silničním pozemku, se z důvodu jednoho vydávaného rozhodnutí vztahuje i na vyslovení podmínky náhradní výsadby podle § 9 cit. zákona. Krajský soud tento právní výklad žalobkyně nesdílí, byť připouští vhodnost vyjádření se silničního správního úřadu i k otázce náhradní výsadby.
33. Podle § 8 odst. 1, věta třetí, zákona o ochraně přírody a krajiny, platí: *Povolení ke kácení dřevin na silničních pozemcích může orgán ochrany přírody vydat jen po dohodě se silničním správním úřadem.* Je vhodné dodat, že § 8 je nadepsán rubrikou: *Povolení ke kácení dřevin.*

34. Problematika náhradní výsadby je řešena v ust. § 9 zákona o ochraně přírody a krajiny, který je označen samostatnou rubrikou: *Náhradní výsadby a odvozy*. Podle § 9 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, platí: *Orgán ochrany přírody může ve svém rozhodnutí o povolení kácení dřevin uložit žadateli přiměřenou náhradní výsadbu ke kompenzaci ekologické újmy vzniklé pokácením dřevin. Současně může uložit následnou péči o dřeviny po nezbytně nutnou dobu, nejvýše však na dobu pěti let.*
35. Z uvedené právní úpravy ust. § 8, § 9 zákona o ochraně přírody a krajiny nelze dovodit zákonnou povinnost správního orgánu, který rozhoduje o povolení kácení dřevin a současně podmiňuje svoje rozhodnutí uložením náhradní výsadby, dohodnout se se silničním správním úřadem rovněž na podmínkách náhradní výsadby. Takový výklad nemá v zákoně oporu. Naopak systematické zařazení náhradní výsadby v samostatném zákonném ustanovení pod samostatnou rubrikou podporuje krajským soudem zastávaný právní názor, že ve vztahu k uložení náhradní výsadby je zákonodárcem plně akcentována odbornost orgánu péče o ochranu přírody a krajiny, která je nezbytná pro stanovení vhodného druhu, kultivaru, počtu, stanoviště, termínu, jakož i případné následné péče náhradní výsadby. Jinou okolností je skutečnost, že v mnohých případech se takový postup může s ohledem na skutkové okolnosti věci jevit jako zcela důvodný. Je to však právě správní orgán ochrany přírody a krajiny, který nese zodpovědnost za své rozhodnutí, tj. je na něm, aby případné uložení náhradní výsadby řádně zdůvodnil.
36. Jestliže tedy správní orgán prvního stupně v původním řízení vydal rozhodnutí o povolení ke kácení dřevin podle § 8 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, v němž uložil provedení náhradní výsadby podle § 9 téhož zákona, a to po dohodě se silničním správním úřadem toliko ve vztahu ke kácení dřevin, což žalobce nespороval, pak naplnil zákonné požadavky pro vydání takového rozhodnutí. Tedy, jestliže žalobce tvrdí, že předložená stanoviska vydaná po pravomocném původním rozhodnutí jsou pro řízení podle § 84 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny právně závazná, pak takový jeho právní názor nemá dostatečný zákonný podklad.
37. Nadto žalobkyně v probíhajícím řízení ani v žalobě dostatečně netvrdila skutečnosti, které by odůvodňovaly závěr, že realizace nařízené výsadby v souladu s výše uvedenými požadavky Policie ČR a silničním správním úřadem je zcela vyloučena. Naopak sama žalobkyně v žalobě uvádí *„I kdyby bylo pro šířkové poměry silničního pozemku dodržení minimální bezpečné vzdálenosti umístění stromu jako překážky možné, vždy by došlo k umístění stromu k těsné blízkosti hraniční čáry se sousedními, převážně zemědělskými pozemky.“* Pokud by přitom měla být, jak tvrdí žalobkyně, uvedená stanoviska podkladem pro změnu původního rozhodnutí, bylo by třeba rovněž prokázat, že žalobkyně nemůže při vynaložení potřebného úsilí dostat požadavkům jak původního rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, tak stanoviskům odboru dopravy. To však z žaloby jednoznačně nevyplývalo.
38. S právě uvedeným souvisí námitka žalobkyně, že správní orgán prvního stupně i žalovaný postupovaly v rozporu s § 136 odst. 6 správního řádu, kdy nepřistoupily k dohodovacímu řízení s dotčenými orgány, tedy se silničním správním úřadem a s Policií ČR. Dle § 136 odst. 1 správního řádu jsou dotčenými orgány: *a) orgány, o kterých to stanoví zvláštní zákon, a b) správní orgány a jiné orgány veřejné moci příslušné k vydání závazného stanoviska (§ 149 odst. 1) nebo vyjádření, které je podkladem rozhodnutí správního orgánu.* Zvláštní zákony nestanoví pro řízení o uložení povinnosti provést náhradní výsadbu žádný dotčený orgán a rovněž tak není zákonem stanoveno, že by v tomto řízení některý z žalobkyní uváděných

správních orgánů byl oprávněn vydat závazné stanovisko či vyjádření, které by bylo podkladem pro rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Z výše uvedeného krajský soud dovodil, že neexistovala zákonná povinnost správního orgánu prvního stupně přistoupit k dohodovacímu řízení dle § 136 odst. 6 správního řádu, tudíž nedošlo k porušení procesních ustanovení, jak namítala žalobkyně.

39. Další námitkou žalobkyně bylo tvrzení, že nově vysazené stromy by vytvořily pevnou překážku, a tudíž jejich umístění by muselo být schváleno silničním správním úřadem. Ust. § 29 zákona o pozemních komunikacích, stanoví:

(1) Na vozovkách, dopravních ostrůvcích a krajnicích dálnice, silnice a místní komunikace mohou být umístěny pouze dopravní značky a zařízení kromě zábradlí, zrcadel a blásek; ostatní předměty tvoří pevnou překážku.

(2) Pevnou překážku lze umístit na pozemní komunikaci pouze na základě povolení silničního správního úřadu vydaného po projednání s vlastníkem dotčené pozemní komunikace a se souhlasem Ministerstva vnitra, jde-li o dálnici, v ostatních případech se souhlasem Policie České republiky. Povolení lze vydat pouze za předpokladu, že nebude ohrožena bezpečnost a plynulost silničního provozu a že žadatel o vydání povolení zajistí na svůj náklad všechna potřebná opatření.

(3) Pevné překážky, na jejichž umístění nebylo vydáno povolení, jsou jejich vlastníci povinni odstranit na svůj náklad ve lhůtě stanovené silničním správním úřadem. Po marném uplynutí stanovené lhůty je vlastník, popřípadě správce dálnice, silnice nebo místní komunikace oprávněn odstranit pevnou překážku na náklady jejího vlastníka.

(4) Tvoří-li pevnou překážku sloup nadzemního telekomunikačního nebo energetického vedení, pro jehož umístění nebylo vydáno povolení silničního správního úřadu, může být na jeho umístění vydáno povolení podle odstavce 2 nebo dohodne lhůtu pro jeho odstranění vlastník dotčené pozemní komunikace s vlastníkem dotčeného vedení; nedojde-li k dohodě o lhůtě odstranění, rozhodne soud.

(5) Tvoří-li pevnou překážku strom, postupuje se podle ustanovení § 15.“

40. Jak vyplývá z cit. ust. § 29 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, vztahuje se úprava pevné překážky pouze na vozovky, dopravní ostrůvky, na krajnici vozovky, silnice a místní komunikace. Jelikož je ze správního spisu zřejmé, že výsadba stromů má být provedena až za příkopem dotčeného pozemku, který je tvořen příkopem a zeleným pásem, nemohou nově vysazené stromy představovat pevnou překážku ve smyslu § 29 odst. 1 zákona o na pozemních komunikacích, neboť se nejedná o vozovku ani o krajnici vozovky. Žalobní tvrzení o hrožících sankcích z důvodu nedovoleného umístění pevné překážky, proto nejsou důvodná.

41. Pokud jde o námitku, že správní orgány nejednaly s vlastníky sousedních pozemků, kteří měli být ve správním řízení vedlejšími účastníky, protože mohou být dotčeni na svých právech napadeným rozhodnutím a o námitku žalobkyně, že není možné umístit výsadbu na hranici či téměř na hranici se sousedními pozemky, jelikož by to odporovalo § 1017 občanského zákoníku, pak krajský soud vádí následující. Obě tyto námitky patřily svojí procesní povahou do původního řízení. Otázka účastníků řízení, domáhá-li se přitom žalobkyně procesních práv za jiného, není uplatněním změny rozhodných okolností, které byly pro vydání rozhodnutí stěžejní. Tyto námitky žalobkyni nepřísluší, jelikož tvrzeným porušením procesních pravidel mohli být dotčeni pouze tito vlastníci sousedních pozemků,

nikoliv žalobkyně. Obdobný názor zastává i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 11. 10. 2017 č. j. 9 Azs 214/2017 – 58, kde uvádí: „Podmínkou účastenství dle § 27 odst. 2 spr. ř. však je, aby byl rodinný příslušník správním rozhodnutím přímo dotčen, resp. aby dotčení na jeho právech potenciálně brožilo. Takové dotčení se vztahuje přímo k rodinnému příslušníkovi – zde k dceři stěžovatelky. Ta jediná mohla být tím, že jí nesvědčilo postavení účastníka řízení, dotčena na svých procesních právech. Pouze ona se tedy mohla bránit proti tomu, že nebyla vzata jako účastnice řízení o správním vyhoštění její matky. Jak vyplývá z ustálené judikatury, žalobce může v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu účinně namítat jen tu nezákonnost rozhodnutí, kterou byl zkrácen na svých právech, přičemž zkrácením na právech je pak nutno rozumět zkrácení na právech hmotných i procesních. Stěžovatelka se může domoci ochrany pouze proti porušení těch vlastních práv, na nichž byla rozhodnutím sama zkrácena, nikoliv porušení práv jiného subjektu (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 7 A 139/2001 - 67, č. 379/2004 Sb. NSS, ze dne 28. 1. 2009, č. j. 8 As 52/2008 - 92, ze dne 29. 8. 2008, č. j. 5 As 10/2008 - 103, nebo ze dne 19. 8. 2011, č. j. 5 As 58/2011 - 141).“

42. Soud dále nepovažuje za přiléhavé ani tvrzení žalobkyně o nemožnosti realizace výsadby v těsné blízkosti sousedních pozemků. Ust. § 1017 odst. 1 občanského zákoníku, stanoví: *Má-li pro to vlastník pozemku rozumný důvod, může požadovat, aby se soused zdržel sázení stromů v těsné blízkosti společné hranice pozemků, a vysadil-li je nebo nechal-li je vzrůst, aby je odstranil. Nestanoví-li jiný právní předpis nebo neplyne-li z místních zvyklostí něco jiného, platí pro stromy dorůstající obvykle výšky přesahující 3 m jako přípustná vzdálenost od společné hranice pozemků 3 m a pro ostatní stromy 1,5 m.*“
43. Z citovaného ustanovení je zřejmé, že občanský zákoník nestanovuje zákaz výsadby stromů v těsné hranici pozemků, pouze dává v takovém případě vlastníkovu sousedního pozemku právo požadovat zdržení se výsadby či odstranění těchto stromů, a to pouze má-li tento vlastník sousedního pozemku pro to rozumný důvod. Soud přitom shledává argumentaci žalovaného ohledně místních poměrů za přiléhavou, jedná se totiž o situaci, kdy se stromy na předmětném místě nachází již posledních cca 60 let. Pro založení místních poměrů je přitom podstatná délka jejich trvání.
44. Žalobkyně konečně namítala rozpor výsadby s ust. § 15 zákona o pozemních komunikacích, který stanoví: *Silniční vegetace na silničních pomocných pozemcích a na jiných vhodných pozemcích tvořících součást dálnice, silnice nebo místní komunikace nesmí ohrožovat bezpečnost užití pozemní komunikace nebo neúměrně ztěžovat použití těchto pozemků k účelům údržby těchto komunikací nebo neúměrně ztěžovat obhospodařování sousedních pozemků.*
45. Soud se neztotožnil s tímto názorem žalobkyně, jelikož náhradní výsadba má být realizována až za příkopem dotčeného pozemku, nejedná se tedy o silniční vegetaci ve smyslu ust. § 15 zákona o pozemních komunikacích. Obdobně lze odkázat na komentář k ust. § 15 zákona o pozemních komunikacích - Systém ASPI - stav k 13.3.2018, Mgr. Michaela Černínová: *„Jak napovídá jeho název, komentované ustanovení se věnuje silniční vegetaci, tedy vegetaci rostoucí na pozemcích tvořících součást dálnice, silnice a místní komunikace. Kromě silničních pomocných pozemků (tedy pruhů pozemků přiléhajících mimo souvisle zastavené území obce k tělesu dálnice, silnice či místní komunikace) zákon hovoří i o jiných vhodných pozemcích, které tvoří součást vyjmenovaných kategorií komunikací. Z ploch, které jsou v § 12 označeny za součást dálnice, silnice a místní komunikace, přichází v této souvislosti v úvahu odpočívky a parkoviště. O silniční vegetaci tedy nepůjde v případě vegetace*

rostoucí podél průjezdných úseků silnic, jelikož v průjezdném úseku silnice končí silniční pozemek hranou vozovky s obrubami (podrobněji viz § 11) a nepřiléhá k němu silniční pomocný pozemek. Vegetace v průjezdném úseku silnice je podle ustálené judikatury obecní (městskou) zelení, nikoli silniční vegetací.“ Obdobně krajský soud odkazuje na znění důvodové zprávy k ust. § 15 zákona o pozemních komunikacích, ze kterého je zřejmé, že se toto ustanovení na danou věc nevztahuje: „Pokud jde o kácení stromů na silničních pozemcích, respektuje návrh jejich současnou ochranu podle obecné právní úpravy s tím, že u stromů, které jsou dosud na krajnicích, tj. na pruhu bezprostředně sousedícím s vozovkou, tedy "před příkopem", musí být dána přednost bezpečnosti silničního provozu před ohledem na tento druh vegetace. Naopak u silniční vegetace "za příkopem" a u památných stromů se jednoznačně dává přednost ekologickým a krajinotvorným hlediskům.“

Závěr a náklady řízení:

46. Krajský soud s ohledem na vše shora uvedené uzavřel, že žalobkyně neuplatnila takové změny rozhodných okolností, které by odůvodňovaly změnu rozhodnutí o povolení kácení v jeho části uložení povinnosti náhradní výsadby podle § 9 zákona o ochraně přírody a krajiny. Tedy veškeré námitky žalobkyně byly vyhodnoceny jako nedůvodné a rozhodnutí žalovaného bylo shledáno zákonným.
47. Krajský soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
48. o nákladech řízení bylo rozhodnuto podle zásady úspěchu ve věci (§ 60 odst. 1 s.ř.s.), když žalovaný byl ve věci plně úspěšný, avšak práva na náhradu nákladů řízení se vzdal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 14. února 2018

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu